

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 4S/86/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723100831
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Juraj Štorcel, PhD., LL.M.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:0723100831.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mgr. Juraja Štorcela, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Michala Davalu, Ph.D., LL.M. a Mgr. Miroslavy Fodor, v právnej veci žalobcu: A. B. C., bytom D. A. E. F. XXXX/XX, XXX XX G. H., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, zastúpený: AK Vilhan s. r. o., so sídlom Bukureštská 3204/3, 811 04 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 57 206 481, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPSC-PO3-2023/003203-004 zo dňa 14.07.2023, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a** .
- II. Žalovanému právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania
Stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia

1. Personálnym rozkazom generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 13 zo dňa 21.04.2023 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru, pričom služobný pomer sa skončil dňom doručenia prvostupňového rozhodnutia podľa § 194 ods. 3 zákona o štátnej službe.

2. Prvostupňový orgán dospel k záveru, že žalobca vo funkcii zástupcu riaditeľa Oddelenia cudzineckej polície PZ Dunajská Streda (ďalej aj „OCP PZ DS“) v období od roku 2020, najmä však od 11/2022 do 12.03.2023 zneužil svoje postavenie tým spôsobom, že fiktívne vytváral a zadával pokyny na vytvorenie rezervácií v rezervačnom systéme na vytvorenie tzv. „uličky“ pre žiadateľov o pobyt, aby im v ďalšom konaní zaručil udelenie uprednostnenia vybavenia pobytu na území Slovenskej republiky. Žalobca s termínmi rezervácií disponoval a v prípade potreby ich poskytol tretím osobám, taktiež tieto termíny priebežne fiktívne vytváral, a to pre prípad do budúcnosti. Ďalej žalobca prostredníctvom seba, ale aj tretích osôb zabezpečoval pre cudzincov fiktívne potvrdenie o pobyte na území Slovenskej republiky, pričom na základe požiadavky žalobcu majiteľa nehnuteľností za odplatu formálne prihlasovali a odhlasovali cudzincov zo svojich adries, cudzincom takto poskytol nezákonnú výhodu, v rámci ktorej im zabezpečil všetko potrebné pre úspešné udelenie povolenia na pobyt. Žalobca taktiež zabezpečil falošné potvrdenie Covid pas, ktorým chcel fiktívne preukázať prítomnosť cudzinca na území Slovenskej republiky.

republiky, a tým zlegalizovať jeho vstup na územie Slovenskej republiky. Žalobca vkladal vlastné finančné prostriedky na vopred vytvorený účet cudzinca za účelom preukázania solventnosti cudzincov o udelenie živnostenského oprávnenia, pričom následne, po preukázaní požadovanej skutočnosti, boli finančné prostriedky z účtu vybrané a vrátené žalobcovi a za uvedené vybavenie živnostenského oprávnenia žalobca dostával provízie. Žalobca za uvedené neoprávnené konanie požadoval a následne od cudzincov alebo sprostredkovateľov prijal finančné prostriedky v hodnote od 100,00 eur do 5.000,00 eur.

3. Na základe vyhodnotenia dôkazov prvostupňový orgán dospel k záveru, že žalobca svojim protiprávnym konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo v tom, že žalobca ako zástupca riaditeľa zneužil svoje postavenie a znalosti na to, aby privodil sebe a ďalším osobám majetkový prospech, a to tak, že za odmenu a v rozpore so skutočnosťou a zákonom vytváral pre cudzincov žiadajúcich o pobyt na území Slovenskej republiky fikciu splnenia podmienok potrebných pre úspešné vyhodnotenie ich žiadostí. Ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zodpovedného dodržiavania služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi policajného zboru, na ich čestnosti, na ochrane práv občanov a na upevňovaní ich dôvery v policajný zbor, pretože požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka policajného zboru k rešpektovaniu zákonov a interných predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu.

4. Voči prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie zo dňa 05.05.2023, ktoré doplnil podaním zo dňa 08.06.2023. Žalobca namieta predčasnosť vydania prvostupňového rozhodnutia, nesprávnosť postupu predchádzajúceho vydaniu prvostupňového rozhodnutia a uplynutie premlčacej lehoty uvedenej v § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe. Žalobca namieta, že mal byť dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, a to v prípade, kedy mu do uvoľnenia zo štátnej služby chýbalo 9 kalendárnych dní. Žalobca ďalej namieta, že sa nemal možnosť vyjadriť k návrhu na prepustenie, tento mu nebol doručený a nemohol sa tak k nemu vyjadriť a navrhnúť dôkazy na svoju obhajobu.

5. Na podklade podaného odvolania vydal žalovaný rozhodnutie č. SPSČ-PO3-2023/003203-004 zo dňa 14.07.2023 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí postupne vysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami.

6. K námietke o predčasne vydanom prvostupňovom rozhodnutí žalovaný uviedol, že táto nebola dôvodná. Žalovaný mal za to, že boli zadovážené relevantné dôkazy, ktoré dostatočne preukázali konanie žalobcu. K námietke žalobcu týkajúcej sa prezumpcie nevinu žalovaný uviedol, že táto neobstojí, pretože konanie o prepustení policajta je samostatným konaním nezávislým na trestnom konaní, upraveným osobitným zákonom, pričom v tomto konaní nie je nadriadený viazaný ustanoveniami trestnoprávnymi noriem a neplatí tu prezumpcia nevinu. Nadriadený v konaní neskúma trestnoprávnu zodpovednosť a ani otázku viny alebo nevinu, pričom otázka viny nie je ani predbežnou otázkou, od ktorej závisí rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru. Skúma sa len naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty inštitútu prepustenia podľa zákona, čo je účelom personálneho konania o prepustení policajta a nemusí pozeráť na závery trestného konania, aj keď skutok podmieňujúci obe konania je totožný.

7. Žalovaný uviedol, že dôkazy, zabezpečené v trestnom konaní môžu tvoriť podklad pre rozhodnutie nadriadeného v personálnom rozkaze, ak takéto dôkazy vezme nadriadený do úvahy kriticky, na základe jeho vlastného posúdenia a zhodnotenia právnej relevantnosti. Výsledok personálneho konania nie je závislý od výsledku prípadného trestného konania. Preto súčasné vedenie trestného konania voči žalobcovi nemalo vplyv na priebeh personálneho konania a oprávnený orgán nebol v danom prípade povinný vyčakať na rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní.

8. K námietke žalobcu, že po vznesení obvinenia mal byť žalobca dočasne pozbavený výkonu štátnej služby žalovaný uviedol, že daná námietka nie je namieste. Žalovaný konštatoval, že dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby policajta nie je povinnosťou nadriadeného a ani nie je povinnosť ho vykonať, pokiaľ je voči policajtovi začaté konanie vo veci prepustenia a ak nadriadený žalobcu vyhodnotil, že jeho pozbavenie nie je potrebné, nepochybil. Na základe získaných informácií došlo k začatiu konania

o prepustení žalobcu zo služobného pomeru. Žalovaný súčasne uviedol, že konanie o prepustení žalobcu nie je možné porovnávať s inými medializovanými informáciami príslušníkov NAKA, pretože každé konanie je jedinečné, osobitné a nezameniteľné.

9. Žalovaný uviedol, že v konaní došlo k vysporiadaniu sa so všetkými návrhmi a námietkami, ktoré s konaním súviseli. Žalovaný poukázal na to, že nadriadený žalobcu spracoval úradné záznamy z pokusov o doručenie návrhu a oboznámenie sa žalobcu s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru. Vychádzajúc zo spisu žalovaný konštatoval, že nadriadený urobil niekoľko pokusov o doručenie, avšak z reakcií žalobcu možno usúdiť, že išlo o účelové predlžovanie konania tým, že návrh odmietol prevziať osobne a zásielku na pošte si nešiel prebrať, hoci vedel, že sa tam návrh na prepustenie spolu so spisovým materiálom nachádzal. Poukázal na to, že z úradného záznamu k osobnému doručovaniu zo dňa 18.04.2023 vyplýva, že žalobca nadriadenému v prítomnosti dvoch policajtov oznámil, že návrh na jeho prepustenie a kópiu spisového materiálu odmieta prevziať. Žalobca tak mal objektívnu možnosť si návrh prevziať, avšak dobrovoľne sa toho vzdal.

10. Žalovaný ďalej uviedol, že námietka žalobcu, že nemal možnosť si návrh preštudovať, nie je chybou žalovaného, ale žalobcu, pretože jeho nadriadený sa mu opakovane snažil návrh doručiť a odmietal ho prevziať. Súčasne uviedol, že žalobca počas konania nespolupracoval, snažil sa vyhnúť prepusteniu a počas konania ani nepožiadala o nahliadnutie do spisového materiálu.

11. K nedodržaniu lehôt žalovaný uviedol, že lehoty na prepustenie boli dodržané. Uviedol, že podľa § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do 6 mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka, keď dôvod vznikol. Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru dňom 21.04.2023 za skutky spáchané najmä od 11/2022 do 12.03.2023 a nadriadený sa o skutku dozvedel dňa 20.03.2023 a generálny tajomník zistil dôvod prepustenia 21.04.2023. Lehoty tak boli dodržané.

12. K námietke, že žalobca mal tri dni na vyjadrenie sa k začatiu konania žalovaný uviedol, že táto lehota bola dostatočná. Podstatné bolo, že žalobca mohol navrhovať dôkazy a predkladať vyjadrenia počas celého konania. K návrhu na prepustenie zo služobného pomeru žalovaný uviedol, že tento žalobca odmietol prevziať a ani sa k nemu nevyjadril.

13. Žalovaný mal za dostatočne preukázané, že celá vec bola riadne prešetrená a skutkový stav bol spoľahlivo zistený, o čom svedčí obsah administratívneho spisu, z ktorého vyplýva, že nadriadený dôsledne zisťoval okolnosti, za ktorých sa skutok stal.

II.

Podstatné zhrnutie argumentov žalobcu

14. Žalobca podal na Správny súd v Bratislave všeobecnú správnu žalobu zo dňa 13.09.2023 (ďalej len „žaloba“), ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutia, ich zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

15. Žalobca poukázal na to, že konanie podľa zákona o štátnej službe je autonómne a nezávislé od trestného konania, avšak namietol, že ak na uvedené žalovaný odkazuje, mal by sa toho držať v rámci celého rozhodnutia, a nie len v tých častiach, ktoré mu vyhovujú. Tu uviedol, že napr. časti, kde sa venuje premlčaniu podľa § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe sa opiera o uznesenie o vznesení obvinenia a časové úseky údajného páchania trestnej činnosti, ktoré sú v ňom vymedzené. V tejto časti sa už autonómnosť konania nespomína a žalovaný prepája tieto dve konania a používa v rámci svojej argumentácie dôkazy zabezpečené v trestnom konaní. Žalobca uviedol, že ani v rámci konania o prepustení neprišiel príslušný orgán s vlastnými dôkazmi, ale pracoval len s dôkazmi z trestného konania. Žalobca mal za to, že rozhodnutie o prepustení žalobcu nemožno viazať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní (ďalej aj „OČTK“) a podkladom nemôže byť uznesenie o vznesení obvinenia.

16. Žalobca namietol, že mu nie je zrejmé, prečo sa mu kladie za vinu protiprávne konanie, ktoré môže klásť za vinu len v rámci trestného konania vyšetrovateľ alebo prokurátor a nie žalobcov nadriadený, ktorý nemôže obviňovať žalobcu. Žalobca mal za to, že v konaní neboli zabezpečené žiadne autonómne dôkazy do konania, všetky písomnosti boli z trestného konania. V konaní tak absentuje vlastné zistenie

skutkové stavu veci. Žalobca mal za to, že žalovaný vychádzal len zo svojich domniek bez ich doloženia riadnymi dôkazmi.

17. Žalobca poukázal na to, že v zmysle zákona o štátnej službe je na prepustenie policajta potrebné, aby boli kumulatívne splnené dve podmienky – (i) došlo k hrubému porušeniu služobnej prísahy konaním policajta a (ii) ponechanie policajta v štátnej službe po porušení služobnej prísahy by bolo na ujmu záujmov v štátnej službe. Žalobca uviedol, že nie je zákonom stanovené, čo je hrubé, čo je stredné alebo mierne porušenie služobnej prísahy. Žalobca zastal názor, že posudzovanie intenzity by malo byť citlivé a len na základe zabezpečených dôkazov. Žalobca mal za to, že v jeho prípade určite zjavne nedošlo k naplneniu druhej podmienky – ponechanie policajta v štátnej službe by bolo na ujmu jej záujmov.

18. Žalobca konštatoval, že žalovaný síce v napadnutom rozhodnutí zdôrazňuje, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu záujmov štátnej služby, ale opomína, že žalobca mal byť uvoľnený zo služobného pomeru ku dňu 30.04.2023, pričom o uvoľnenie požiadal ešte mesiac pred tým, ako boli voči nemu vykonané prvé úkony trestného konania. Žalobca bol rozhodnutý skončiť v štátnej službe skôr a dobrovoľne, a preto celé konanie bola nepotrebná nadpráca riaditeľa OCP PZ DS, ktorý napriek tomu, že vedel, že žalobca požiadal o uvoľnenie, sa výraznou mierou pričinil o to, aby ešte pred dátumom odchodu do civilu došlo k jeho prepusteniu. Čiže 9 kalendárnych dní by bolo na ujmu záujmov štátnej služby, pričom žalobcovi nie je zrejmé, akú ujmu by tých 9 dní žalobca stihol spôsobiť.

19. Žalobca mal za to, že presne na 9 dní mal byť využitý inštitút dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby, pretože postavením mimo služby a následným odchodom by žalobca žiadny záujem štátnej služby neohrozoval.

20. Aj napriek tomu, že žalobca si je vedomý autonómnosti trestného konania a konania o prepustení zo štátnej služby, nemožno poprieť fakt, že ak by nezačalo trestné konanie voči žalobcovi, nezačalo by sa ani personálne konanie. Tu žalobca uviedol, že úkony trestného konania voči žalobcovi sa uskutočnili rýchlo a predčasne len preto, aby mohol byť obvinený ešte počas jeho zotrvania v štátnej službe a aby mohlo byť voči nemu iniciované personálne konanie.

21. Žalobca namietol nerovné zaobchádzanie s príslušníkmi NAKA, ktorí aj napriek ich obvineniu neboli dočasne pozbavení a ani prepustení zo štátnej služby.

22. Žalobca uviedol, že celé jeho konanie nebolo možné ani len začať, a to z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty uvedenej v § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe. Mal za to, že bol uvedený dátum vzniku dôvodu, a to najmenej od 22.09.2020, čo bolo ku dňu podania žaloby viac ako dva a pol roka. Objektívna lehota by tak uplynula ku koncu roku 2021, takže došlo k uplynutiu lehôt podľa § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe.

23. Žalobca namietol, že boli porušené jeho práva vo vzťahu k doručovaniu návrhu, možnosti sa k nemu vyjadriť a navrhnuť dôkazy na svoju obranu. Žalobca namietol spôsob, akým ho riaditeľ OCP PZ DS vylákal na stretnutie v mieste jeho bydliska dňa 18.04.2023, a to za účelom čerpania dovolenky a informácií s tým spojených. Ďalej žalobca namietol porušenie § 193 ods. 2 zákona o štátnej službe, podľa ktorého musí byť policajtovi daná možnosť sa vyjadriť k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru, navrhovať dôkazy a obhajovať sa. Žalobca uviedol, že mu návrh nebol doručený, a teda sa k nemu nemohol vyjadriť a ani navrhnuť dôkazy. Zo spisového materiálu zároveň vyplynulo, že mu bola daná lehota na vyjadrenie 2 dni, za ktoré by žalobca nemal možno návrh naštudovať a obhajovať sa.

24. Žalobca konštatoval, že si je vedomý toho, že v zmysle § 193 ods. 1 zákona o štátnej službe návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený, avšak v predmetnom prípade možno dôvodne predpokladať jasnú zaujatosť riaditeľa OCP PZ DS. Podľa názoru žalobcu mal v jeho prípade návrh spracovať niekto iný, nie jeho nadriadený, pretože zaujatosť jeho nadriadeného bola evidentná a zrozumiteľná. Žalobca nepovažoval za správne a spravodlivé, aby o jeho návrhu na prepustenie rozhodovala takto zaujatá osoba.

III.

Vyjadrenie žalovaného

Ďalšie podania účastníkov konania

25. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 26.02.2024, pričom odkázal na zistený skutkový stav a uviedol, že zvlášť hrubé porušenie prísahy spočívalo v tom, že žalobca ako zástupca riaditeľa OCP PZ DS zneužil svoje postavenie a znalosti na to, aby privedil seba a ďalším osobám majetkový prospech, a to tak, že za odmenu a v rozpore so skutočnosťou a zákonom vytváral pre cudzincov žiadajúcich o pobyt na území Slovenskej republiky fikciu splnenia podmienok potrebných pre úspešné vyhodnotenie ich žiadostí. Súčasne konštatoval, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zodpovedného dodržiavania služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru (ďalej aj „PZ“), na ich čestnosti, na ochrane práv občanov a na upevňovaní ich dôvery v policajný zbor, pretože požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka PZ k rešpektovaniu zákonov a interných predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu.

26. Žalovaný v relevantných častiach zopakoval argumentáciu uvedenú v napadnutom rozhodnutí, ktoré bolo zhrnuté vyššie v tomto rozsudku. K námietke, že žalobca požiadaval o uvoľnenie, žalovaný uviedol, že uvedené netvorilo právne relevantnú prekážku postupu nadriadeného k prepusteniu, pretože služobný pomer žalobcu stále trval. Plynutie lehoty na skončenie služobného pomeru uvoľnením nie je ochrannou dobou, počas ktorej by policajt nemohol byť prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

27. K vyjadreniu žalovaného zaslal žalobca repliku zo dňa 18.04.2024, pričom zotrval na svojej žalobnej argumentácii.

28. Ďalšie písomné podania zo strany účastníkov konania neboli podané.

IV.

Posúdenie podstatných skutkových a právnych argumentov

29. Správny súd v Bratislave ako vecne a miestne príslušný správny súd preskúmal žalobu, žalobou napadnuté rozhodnutie, vrátane postupu v administratívnom konaní v rozsahu žalobných bodov tak, ako vyplývali z obsahu žaloby, ako aj z hľadísk uvedených v § 195 písm. a) až e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“), keďže žaloba je správnu žalobou vo veciach správneho trestania (§ 194 a nasl. SSP) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a s odkazom na § 190 SSP žalobu zamietol.

30. Správny súd v Bratislave rozhodol na pojednávaní, ktoré bolo nariadené v súlade s § 107 a nasl. SSP na deň 22.10.2025, pretože bola splnená podmienka uvedená v § 107 ods. 1 písm. a) SSP a za splnenia podmienok uvedených v § 108 ods. 1 a 2 SSP.

31. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

32. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

33. Podľa § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe, o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

34. Podľa § 193 ods. 1 zákona o štátnej službe, návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

35. Podľa § 193 ods. 2 zákona o štátnej službe, policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

36. Podľa § 238 ods. 1 zákona o štátnej službe, za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

37. Úlohou správneho súdu bolo preskúmať napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie, pričom správny súd zameral správny súdny prieskum na to, či orgány verejnej správy dostatočne zistili skutkový stav veci, tento správne podriadili pod príslušnú právnu normu a či z napadnutých rozhodnutí možno vyvodiť dostatočný záver k tomu, že boli naplnené predpoklady na prepustenie žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe.

K charakteru prepustenia policajta zo služobného pomeru
K vzťahu trestného konania a personálneho konania

38. Správny súd v prvom rade poukazuje na to, že prepustenie policajta zo služobného pomeru je jedným zo spôsobov skončenia služobného pomeru. Má formu jednostranného právneho úkonu smerujúceho k zániku služobného pomeru. Je výlučne prejavom vôle nadriadeného. Návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie konanie nadriadenému s personálnou pôsobnosťou, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru. Návrh na prepustenie musí vychádzať z dostatočných podkladov o tom, že policajt porušil služobnú prísahu alebo povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, spracovateľ návrhu je povinný tieto dôkazy aktívne a iniciatívne vopred zadovážiť, a to aj s ohľadom na plynutie prekluzívnych lehôt. Dôkazy môže spracovateľ vykonať tak svojou vlastnou činnosťou, ako aj využitím materiálov iných útvarov svedčiacich o protiprávnom konaní policajta. Ako dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, napríklad výpovede, vyjadrenia osôb, posudky, listiny, veci a pod. (MEZEI, J. - ŠIMONOVÁ, J. - NOCIAR, J. - DINIČ, J. - FUFAL, I. Štátna služba a služobný pomer príslušníkov Policajného zboru. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2018, 239 s., ISBN 978-80-8168-981-9 – uvedené v rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/19/2025 zo dňa 27.08.2025).

39. Konanie o prepustení policajta sa považuje za samostatné konanie upravené zákonom o štátnej službe, ktoré je nezávislé od iných druhov konaní (napríklad od trestného konania). Záonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, respektíve služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Konanie vo veci prepustenia policajta podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe prebieha nezávisle od trestného konania. Administratívne - personálne konanie o prepustenie zo služobného pomeru a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustení zo služobného pomeru nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Kým v konaní o prepustenie zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, v trestnom konaní podmienkou o uznaní viny je preukázanie spáchania skutku, ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžk/16/2020 zo dňa 09.02.2022 a tam uvedenú judikatúru - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/152/2007 zo dňa 11.03.2008, prípadne sp. zn. 7Sžo/9/2013 zo dňa 28.05.2015, prípadne rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Vanjak proti Chorvátsku zo 14.01.2010).

40. Zároveň je potrebné uviesť, že aj pokiaľ sa v trestnom konaní nepreukázalo, že skutok obvineného napĺňa trestným zákonom vyžadovaný znak skutkovej podstaty a trestné stíhanie bolo zastavené, uvedené nebráni rozhodnúť správnym orgánom o prepustení zo služobného pomeru, ak preukázaný skutok napĺňa niektorý z dôvodov prepustenia zo služobného pomeru. Súčasne je potrebné uviesť, že § 238 zákona o štátnej službe pripúšťa použitie dôkazného materiálu zadováženého z prebiehajúceho trestného konania (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/34/2021 zo dňa 31.01.2023). Podľa § 238 ods. 1 zákona o štátnej službe za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutkový stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Toto ustanovenie tak pripúšťa použitie aj dôkazného prostriedku zadováženého z trestného konania, a to aj s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/23/2014 zo dňa

27.08.2015, podľa ktorého, ak sú na účely takéhoto konania využité dôkazy z trestného konania, tak podliehajú hodnoteniu v zmysle § 238 ods. 4 zákona o štátnej službe.

41. Vychádzajúc z uvedeného tak správny súd konštatuje, že orgány verejnej správy nepochybili, ak využili v rámci personálneho konania žalobcu aj dôkazy, získané z trestného konania. Tieto dôkazy sú totižto s odkazom na § 238 zákona o štátnej službe využiteľné v personálnom konaní príslušníka PZ. Súčasne je potrebné uviesť, že v personálnom konaní sa vyhodnocuje protiprávne konanie príslušníka PZ, avšak nie ako protiprávne konanie podľa trestnoprávnych noriem, ktorého následkom môže byť rozhodnutie o vine a treste, ale ako konanie, ktoré je v rozpore so zákonom o štátnej službe a v rozpore so sľubom, právami a povinnosťami príslušníka PZ podľa zákona o štátnej službe – aj uvedené konanie v rozpore so zákonom o štátnej službe tak možno označiť ako protiprávne konanie, ktorého následkom môže byť aj prepustenie zo služobného pomeru. Správny súd po prieskume napadnutých rozhodnutí tak nevzhladol, že by orgány verejnej správy dávali žalobcovi za vinu protiprávne konanie na podklade trestnoprávnych noriem, ale zamerali sa na splnenie podmienok, ktoré na prepustenie predpokladá zákon o štátnej službe.

42. Žalobca súčasne namietol, že ak by v budúcnosti došlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia, jeho zrušením by nejestvovali dôkazy voči žalobcovi. S odkazom na vyššie uvedené však uvedená obrana žalobcu neobstojí – samotné zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia by nemalo vplyv na personálne konanie, ak orgány verejnej správy na základe dôkazov ustálili, že protiprávne konanie podľa zákona o štátnej službe preukázané bolo. Sumarizujúc tak správny súd uvádza, že orgány verejnej správy nepochybili, ak využili aj dôkazy, získané z prebiehajúceho trestného konania žalobcu a vyhodnotili ich v konaní.

K námietke žalobcu ohľadom jeho uvoľnenia zo služobného pomeru

43. Žalobca ďalej namietol, že k 30.04.2023 mal byť uvoľnený zo služobného pomeru, a preto vzniesol pochybnosť, či ponechanie žalobcu v štátnej službe na 9 kalendárnych dní by bolo na ujmu záujmov štátnej služby. Danú žalobnú námietku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú.

44. Tu je potrebné súhlasiť so žalovaným v tom, že skutočnosť, že žalobca mal byť k 30.04.2023 uvoľnený zo služobného pomeru nebráni tomu, aby sa voči nemu v čase, kedy žalobca stále príslušníkom štátnej služby bol, začalo a ukončilo personálne konanie. Správny súd poukazuje na § 189 zákona o štátnej službe, ktorý uvádza možnosti skončenia služobného pomeru. Uvoľnenie služobného pomeru následne upravuje § 191 zákona o štátnej službe, pričom odsek 7 spomenutého ustanovenia jasne uvádza, že služobný pomer uvoľnením sa skončí uplynutím dvoch kalendárnych mesiacov, ak sa policajt a nadriadený nedohodnú inak. S prihliadnutím k žalobcovi sa tak do 30.04.2023, teda do dňa, kedy sa mal skončiť služobný pomer žalobcu uvoľnením, na žalobcu nahliadalo ako na príslušníka štátnej služby, služobný pomer trval a na žalobcu sa tak vzťahovali všetky práva a povinnosti, ktoré na príslušníka štátnej služby predpokladá zákon o štátnej službe.

K námietke žalobcu o tom, aby bol na 9 kalendárnych dní dočasne postavený mimo služby

45. S odkazom na to, že žalobca mal byť k 30.04.2023 uvoľnený zo služobného pomeru tak mal žalobca za to, že na zvyšných 9 kalendárnych dní mal byť dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, pričom postavením mimo služby a následným odchodom do civilu by žalobca žiaden záujem štátnej služby neohrozoval. Uvedenú žalobnú námietku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú.

46. Správny súd konštatuje, že § 46 ods. 1 zákona o štátnej službe deklaruje, že policajt sa musí dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby, ak by jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a je dôvodne podozrivý, že (i) porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom alebo (ii) spáchal trestný čin. Zákon o štátnej službe síce hovorí o povinnosti dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby v prípade splnenia tam stanovených podmienok, avšak to, že policajt nebude dočasne pozbavený výkonu štátnej služby nemá vplyv na zákonnosť prepustenia – inými slovami, podmienkou prepustenia zo služobného pomeru v štátnej službe nie je dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby.

47. Tu tak možno súhlasiť so žalovaným v tom, že je na jeho úvahe, či príslušníka štátnej služby, voči ktorému začalo konanie o prepustení zo služobného pomeru v štátnej službe dočasne pozbaví výkonu štátnej služby alebo nie, pričom ako to už správny súd uviedol vyššie, tieto dva inštitúty nie sú vzájomne podmienené.

K námietke žalobcu ohľadom trestného konania

48. Žalobca namietol, že vyšetřovaná trestná vec v marci 2023 nebola rozpracovaná v takom štádiu, aby bola realizovaná voči všetkým podozrivým osobám a súčasne namietol, že viac ako 6 mesiacov od obvinenia žalobcu nebol v trestnom konaní realizovaný žiaden úkon. Uvedenú žalobnú námietku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú. Orgány verejnej správy a ani správny súd nemajú právomoc na preskúmavanie trestného konania a nie sú ani kontrolným orgánom v žalobcovej trestnej veci. Uvedené (teda dozorová právomoc v trestnom konaní, resp. v jednotlivých štádiách trestného konania) je výlučne v právomoci OČTK a trestných súdov. Preto v prípade, ak žalobca namietol nedostatočne zistený skutkový stav v trestnom konaní a porušenie jeho práv v trestnom konaní, je oprávnený využiť inštitúty, ktoré predpokladajú trestnoprávne normy. Dane skutočnosti však nemajú vplyv na personálne konanie.

K námietke žalobcu o nerovnakom zaobchádzaní

49. Žalobca na viacerých miestach v žalobe poukázal na to, že jeho prípad je v porovnaní s prípadmi vyšetrovateľov NAKA riešený inak, a to napriek tomu, že ako žalobca, tak aj vyšetrovatelia NAKA sú podozriví z trestných činov. Zatiaľ čo žalobca bol prepustený, jeden z vyšetrovateľov NAKA sa stal funkcionárom. Uvedenú žalobnú námietku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú.

50. K danému je potrebné súhlasiť so žalovaným v tom, že každé personálne konanie je jedinečné a je primárne na orgáne verejnej správy, ako vyhodnotí jedinečnú skutkovú situáciu v konkrétnom prípade a ako na základe toho k daným konaniam pristupuje. Nie je možné generalizovať a zovšeobecňovať personálne konania, ale tieto je nutné individualizovať vo vzťahu k tam zistenému skutkovému stavu, k protiprávnemu konaniu, ktoré sa v danom konaní dáva na vrub príslušníkovi štátnej služby, a tieto následne, na základe správnej úvahy orgánu verejnej správy, vyhodnocovať. Súčasne, ako to vyplynulo zo žaloby a aj z pojednávania v predmetnej veci, žalobca nevyvinul aktivitu k tomu, aby namietané nerovnaké zaobchádzanie riešil prostredníctvom na to predpokladaných inštitútov.

51. Zásada rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovno-právnych vzťahov sa uplatňuje aj v spojení s právami osôb v oblastiach výkonu zamestnania, povolania, inej zárobkovej činnosti alebo funkcií. Realizácia práv vyplývajúcich zo zákona o štátnej službe v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa tak prostredníctvom § 2a ods. 1 zákona o štátnej službe zaručuje rovnako všetkým policajtom pri vykonávaní štátnej služby.

52. V prípade diskriminácie (resp. nerovnakého zaobchádzania) sa musí preukázať existencia neodôvodneného rozdielného zaobchádzania na základe zakázaných diskriminačných dôvodov. Požiadavka, aby žalujúca strana musela preukázať, že bola diskriminovaná práve a výlučne z určitého dôvodu, a nie z iného dôvodu, je však celkom zjavne nespiteľná, lebo preukázať motiváciu (pohnútku) žalovanej strany je z povahy veci vylúčené (nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. PL. ÚS 37/04 zo dňa 26.04.2006). Práve preto podľa § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) postačuje oznámiť konajúcemu súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Podľa tohto ustanovenia antidiskriminačného zákona je žalovaný povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania z niektorých zo zákonom aprobovaných diskriminačných dôvodov došlo. Špecifikum rozloženia dôkazného bremena sa zakladá práve na povinnosti žalobcu oznámiť súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať (teda nie bez pochybností ustáliť), že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 90/2015-40 zo dňa 01.12.2015).

53. Správny súd v tomto smere konštatuje, že v žalobe žalobca neuviedol žiadny dôvod, na základe ktorého s ním malo byť odlišne zaobchádzané v rozpore so zákonom (tu bolo odkázané len na

medializované informácie, bez akejkoľvek bližšej špecializácie) v porovnaní s inými príslušníkmi PZ, voči ktorým bolo vznesené obvinenie z trestného činu. Zároveň žalobca nepredložil žiadny dôkaz o svojom tvrdení o nerovnakom zaobchádzaní a takýto dôkaz ani nenavrhol vykonať. V tejto časti preto žalobca neunesol ani bremeno tvrdenia a správny súd považuje túto námietku za nedôvodnú.

K námietke žalobcu ohľadom uplynutia premlčacej lehoty uvedenej v § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe

54. Žalobca ďalej namietol, že celé konanie o jeho prepustení zo služobného pomeru nebolo možné ani začať, pretože v zmysle uznesenia o vznesení obvinenia je jasne uvedený dátum vzniku dôvodu, pre ktorý bolo možné začať konanie o prepustení – najmenej od 22.09.2020, čo ku dňu podania žaloby bolo viac ako 2 a pol roka. Žalobca mal za to, že nebola dodržaná subjektívna a ani objektívna lehota vo vzťahu k možnosti prepustenia zo služobného pomeru. Uvedenú žalobnú námietku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú.

55. Ako vyplýva z napadnutých rozhodnutí, žalobca bol zo služobného pomeru prepustený na tom základe, že v období od roku 2020, najmä však od 11/2022 do 12.03.2023 zneužil svoje postavenie a vykonal úkony, ktoré boli v rozpore so zákonom o štátnej službe. Možno súhlasiť s tým, že orgány verejnej správy poukázali na rok 2020, avšak konanie voči žalobcovi ohraničili termínom od 11/2023 do 12.03.2023, a na podklade týchto lehôt začali konanie voči žalobcovi. Možno súhlasiť so žalovaným v tom, že v prípade žalobcu sa jednalo o pokračovacie protiprávne konanie, ktoré trvalo určitú dobu a toto konanie pokračovalo – až do 12.03.2023. Po nahliadnutí do administratívneho spisu správny súd ustálil, že nadriadený žalobcu sa o protiprávnom konaní žalobcu dozvedel dňa 20.03.2023, a teda bola dodržaná subjektívna lehota 6 mesiacov („rozhodnúť do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia“) a zároveň aj objektívna jednoročná lehota („najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol“) – vznik od 11/2023.

56. Tu správny súd odkazuje na judikatúru (napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/108/2022 zo dňa 31.01.2024 alebo rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/66/2014 zo dňa 10.09.2015), ktorá je jednotná v tom, že pre začiatok plynutia subjektívnej lehoty je podstatné, kedy nadriadený dôvod prepustenia zistil. Rovnako získanie relevantných overiteľných informácií o dôvodoch prepustenia možno považovať za kvalifikované zistenie v zmysle zákona o štátnej službe. Za okamih zistenia porušenia služobnej prísahy, vyžadovaný v zákone, nepostačuje okamih zistenia takéhoto porušenia, ale aj dostatočne zistený súhrn poznatkov o skutočnostiach, ktoré sú mu vytýkané, a to orgánom určeným vo vnútornej štruktúre PZ na prešetrovanie sťažností na príslušníkov PZ. V predmetnom prípade to bolo na základe informácií získaných z trestného konania.

K námietke žalobcu, že sa nemohol vyjadriť k návrhu na prepustenie zo štátnej služby

57. Žalobca namietol, že jeho práva boli porušené vo vzťahu k doručovaniu návrhu na prepustenie zo štátnej služby, možnosti žalobcu sa k nemu vyjadriť a navrhnúť dôkazy na svoju obhajobu. Žalobca namietol, že mu návrh na prepustenie zo štátnej služby nebol doručený a zo spisového materiálu zistil, že mu bola daná lehota na vyjadrenie len 2 dni, čo považuje za šikanózne. Uvedenú žalobnú námietku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú.

58. Správny súd v prvom rade uvádza, že podľa § 193 ods. 2 zákona o štátnej službe musí byť policajtovi daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru, navrhovať dôkazy a obhajovať sa. Zákon o štátnej službe tak hovorí o tom, aby policajt mal možnosť sa k návrhu na prepustenie vyjadriť. Po preskúmaní administratívneho spisu správny súd konštatuje, že žalobcovi bola daná možnosť sa k návrhu na prepustenie zo štátnej služby vyjadriť, pričom orgány verejnej správy sa opakovane snažili žalobcovi tento návrh doručiť. Tu správny súd upriamuje pozornosť na to, že žalobca o začatí konania voči svojej osobe objektívne vedel – oznámenie o začatí konania zo dňa 21.03.2023 bolo žalobcovi doručené dňa 29.03.2023, ku ktorému sa žalobca vyjadril podaním zo dňa 31.03.2023.

59. Následne bol vypracovaný návrh na prepustenie zo služobného pomeru zo dňa 05.04.2023, ktorý ako vyplýva z administratívneho spisu, bol opakovane žalobcovi doručovaný – z úradného záznamu zo dňa 13.04.2023 vyplýva, že dňa 13.04.2023 sa príslušníci PZ dostavili na adresu trvalého pobytu

žalobcu, spolu so spisovým materiálom, pričom žalobcu nezastihli (kontaktovali ho zvonením, ako aj telefonicky). Nasledujúci deň, t. j. 14.04.2023, príslušníci PZ sa znova dostavili na adresu trvalého pobytu žalobcu, spolu so spisovým materiálom, pričom žalobcu nezastihli (kontaktovali ho zvonením, ako aj telefonicky) – uvedené je zachytené v úradnom zázname zo dňa 14.04.2023. Dňa 14.04.2023 bol návrh na prepustenie zo štátnej služby podaný na pošte, pričom z administratívneho spisu vyplýva, že zásielka bola uložená na pošte Dunajská Streda, s poznámkou „adresát nezastihnutý“.

60. Z administratívneho spisu ďalej vyplýva, že dňa 18.04.2023 sa príslušníci PZ dostavili na adresu trvalého pobytu žalobcu, žalobcu zastihli, pričom mu bolo oznámené, že poštová zásielka, ktorá obsahuje návrh na prepustenie zo štátnej služby nebola prevzatá, pristupuje sa k osobnému doručeniu návrhu na prepustenie zo štátnej služby, ako aj kópie kompletného spisového materiálu. Z úradného záznamu zo dňa 18.04.2023 vyplýva, že žalobca oznámil, že návrh na jeho prepustenie zo služobného pomeru a kópiu kompletného spisového materiálu odmieta prevziať. Žalobca potvrdil, že má vedomosť o zásielke na pošte. Následne bola zásielka dňa 19.04.2023 stornovaná a vrátená dňa 25.04.2023.

61. Na podklade vyššie opísaného skutkového stavu, zachyteného v administratívnom spise, nemožno prisvedčiť námietke žalobcu o tom, že sa nemohol vyjadriť k návrhu na prepustenie zo štátnej služby, a to z dôvodu jeho nedoručenia. Poverení príslušníci PZ sa opakovane snažili návrh na prepustenie zo služobného pomeru, spolu s kompletným spisom žalobcovi doručiť, pričom žalobca dňa 18.04.2023 výslovne odmietol návrh prevziať. Ako to už správny súd uviedol, zákon o štátnej službe v § 193 ods. 2 zákona o štátnej službe predpokladá, že policajtovi musí byť daná možnosť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru vyjadriť – vychádzajúc z popisu skutkového stavu táto možnosť žalobcovi bola daná, a to opakovane, pričom sám žalobca ju nevyužil.

62. Ak žalobca ďalej namietol, že lehota na vyjadrenie sa k návrhu na prepustenie zo štátnej služby bola krátka (lehota 2 dní), tak tu správny súd uvádza, že zákon o štátnej službe exaktne nestanovuje lehotu na vyjadrenie sa k návrhu na prepustenie zo štátnej služby, pričom táto je ponechaná na úvahe orgánu verejnej správy. S prihliadnutím na skutkový stav je však potrebné uviesť, že žalobca mal vedomosť o začatom konaní (oznámenie o začatí konania mu doručené bolo, vyjadril sa k nemu), mal vedomosť o návrhu na prepustenie zo služobného pomeru (uvedené vyplýva z úradného záznamu zo dňa 18.04.2023) a mohol počas konania predkladať dôkazy na svoju obranu. Danú žalobnú námietku tak správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

K námietke žalobcu o zaujatosti jeho nadriadeného

63. Žalobca namietol, že návrh na prepustenie zo služobného pomeru mal vo vzťahu k žalobcovi vypracovať nie jeho bezprostredne nadriadený, ale iná osoba, a to z dôvodu zaujatosti jeho bezprostredne nadriadeného. Uvedenú žalobnú námietku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú.

64. Zákon o štátnej službe v § 193 ods. 1 jasne uvádza, že návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru. Bezprostredne nadriadený tak spracováva návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru, pričom o prepustení nerozhoduje. Úlohou bezprostredne nadriadeného je tak pripraviť podklad pre ďalší postup. Zo strany orgánov verejnej správy tak správny súd nezistil vybočenie z medzí § 193 ods. 1 zákona o štátnej službe, pričom samotné námietky smerujúce k možnej zaujatosti nadriadeného žalobcu nedosiahli takú intenzitu, aby jeho bezprostredne nadriadený nemohol postupovať podľa spomenutého ustanovenia.

Záverom

65. V závere správny súd konštatuje, že v režime zákona o štátnej službe sám zákonodarca ponechal na správnom orgáne, aby posúdil, či konkrétne konanie policajta je takej intenzity, že napíňa pojmový znak „porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom alebo služobnej disciplíny“. Možno teda hovoriť o správnej úvahe, respektíve voľnej úvahe správneho orgánu vyjadrujúcej určitý stupeň voľnosti rozhodovania správneho orgánu, ktoré mu umožňuje v medziach zákona prijať také rozhodnutie, aké uzná za najvhodnejšie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. V zákone o štátnej službe zákonodarca explicitne nedefinuje, čo pokladá za zvlášť hrubé porušenie prísahy alebo zvlášť hrubé

porušenie služobnej povinnosti, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom, a ktoré tak prenechali správne mu orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Zákon síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade rozhodnutia o prepustení policajta zo služobného pomeru pre zvlášť hrubé porušenie prísahy alebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, avšak táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení (k tomu pozri napríklad rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/17/2023 zo dňa 27.03.2023). V prípade prepustenia zo služobného pomeru je tak posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti predmetom správneho uváženia správnych orgánov. Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správne mu orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Na vstup do tohto tolerančného pásma by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu - argumentačne jednoznačne preukázať vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžk/45/2020 zo dňa 26.08.2022).

66. Správny súd uvádza, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je to u zamestnancov v pracovnom pomere a kladie na nich vyššie nároky a požiadavky na čestnosť a rešpektovanie zákona (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/18/2014 zo dňa 30.04.2015). Z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z odôvodnenia správnej úvahy zo strany správnych orgánov vo vzťahu k naplneniu dôvodov pre prepustenie zo služobného pomeru, považoval správny súd záver žalovaného o spáchaní vytykaného skutku žalobcom tak, ako je uvedené v napadnutých rozhodnutiach, za dôvodný a s poukazom na to za rovnako dôvodný aj záver o naplnení predpokladov na jeho prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, v dôsledku čoho by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov služby. Možno súhlasiť so záverom orgánov verejnej správy, že konanie žalobcu, ktoré bolo uvedené v napadnutých rozhodnutiach, by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, kedy sa u príslušníka PZ predpokladá dodržiavanie a rešpektovanie zákonov a interných predpisov, pričom konanie žalobcu bolo priamo v ich rozpore.

67. Správne orgány v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami žalobcu. Napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím bolo vydané na základe riadne zisteného skutkového stavu veci, pričom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania.

68. Na základe vyššie uvedeného správny súd dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. Nad rozsah žalobných bodov správny súd posudzoval, či v konaní pred orgánom verejnej správy nedošlo k niektorej z väd vymedzených v § 195 písm. a) až e) SSP, pričom správny súd konštatuje, že nezistil žiadnu z týchto väd, ktoré by odôvodňovali postupovať v zmysle § 196 SSP a následne by mohli viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Z týchto dôvodov správny súd nevyhovel žalobe a túto podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú.

69. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 168 SSP, keď žalovanému aj napriek úspechu v súdnom konaní nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

70. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú je možné podať prostredníctvom Správneho súdu v Bratislave na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto rozhodnutia (§ 443 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods. 1 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyložený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1 a 2 SSP).